

בש"פ 9134/16 - מדינת ישראל נגד תמיר טאהא

בבית המשפט העליון

בש"פ 9134/16

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

תמיר טאהא

המשיב:

בקשה להארכת מועד

החלטה

1. בפניי בקשתה של המבקשת, מדינת ישראל, למתן ארכה להגשת ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 10.10.2016.

מן הבקשה וההשלמה שהגישה המדינה עולה כי הפרקליטה אשר טיפלה בתיק טעתה בחישוב הימים הנתונים להגשת הערעור, ובטעות סברה כי היום האחרון חל ביום 25.11.2016, במקום ביום 24.11.2016. טעות החישוב התגלתה ביום האחרון להגשת ההליך, אך בשל התקלה נעשה נסיון להגישו סמוך לשעה 19:00. היות ושעות הפעילות של המזכירות הסתיימו ההליך לא התקבל לרישום, והוגשה בקשת ארכה למחרת היום. כן הדגישה המדינה כי ביום 24.11.2016 בשעות הערב שוחחה הפרקליטה עם המזכירה הראשית של בית המשפט וכן עם בא-כוח המשיב.

המשיב הודיע על התנגדותו לקבלת הבקשה הן בשיחה הטלפונית עם באת כוח המדינה והן בתגובה שהגיש. לטענתו טעות במניין הימים אינה טעם המצדיק מתן ארכה, הבקשה הוגשה "בדיעבד ובאיחור", וכן יש ליתן משקל לכך שמדובר בבקשה מטעם המדינה כמו גם לסיכויי הערעור, שלטענתו אינם טובים.

2. לאחר ששקלתי בדבר החלטתי להיעתר לבקשה.

טרם שאבאר נימוקי ראיתי להתייחס לשתי טענות-הערות של המדינה. ראשית, בבקשה הראשונית ציינה המדינה כי "ערעור זה הוגש ביומה האחרון של תקופת הערעור" וכי "אף שהערעור הוגש בתוך תקופת הערעור המותרת, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערעור היום, באיחור של יום". כלומר לגישת המדינה כלל לא נדרשת היתה ארכה, אלא מדובר בהליך שהוגש במועדו ורק בשל סירוב מזכירות בית המשפט לקבלו לרישום הוגשה הבקשה. לא ניתן לקבל טענה זו. הגשת הליך בתוך המועד משמעה כי זה הוגש בשעות בהן ניתן להגיש הליכים בבית המשפט בהתאם להנחיות ולנהלים. משפנתה המדינה למזכירות בית המשפט לאחר סיום שעות פעילותה איחורה היא את המועד, ומכאן הצורך בהגשת בקשה למתן ארכה. שנית, בבקשה המקורית צוין בלקוניות כי האיחור נבע מחמת "תקלה" אך פשרה של התקלה לא פורט. על כן התבקשה המדינה לפרט את העובדות שהובילו לתקלה ולתמוך את הבקשה בתצהיר, כנדרש מכל בעל דין המבסס בקשה על טענה עובדתית. המדינה הגישה אמנם תצהיר מטעמה אך הביעה "תמיהה" על הדרישה כי פירוט העובדות יעשה בתצהיר. לתמיהה זו אין מקום. בתצהיר אשר הגישה המדינה בהתאם להחלטתי הובהר לראשונה כי האיחור נגרם בשל טעות במניין הימים, צוינו השעות בהן נערכה פניה לסגנית המזכירה הראשית ולמזכירות וכיצ"ב, והונחה בו אפוא התשתית העובדתית שבבסיס הבקשה. דהיינו, בהעדר התצהיר לא הניחה המדינה כל תשתית עובדתית הולמת לבקשתה, ומכאן הצורך בהגשתו (ראו והשוו ב"ש 665/83 מדינת ישראל נ' שרייבר, פ"ד לז(3) 363 (1983) (להלן: עניין שרייבר)).

3. לגופם של דברים החלטתי כאמור לקבל את הבקשה.

המשיב ציין בתגובתו כי המדינה לא הוכיחה "טעמים מיוחדים" המצדיקים מתן ארכה. אמת המידה הנוהגת ביחס למתן ארכה להגשת הליכים ערעוריים פליליים אינה "טעם מיוחד" אלא "טעם ממשי המניח את הדעת". עת יוצקים למונח זה תוכן יש ליתן משקל למגוון שיקולים, ובהם משך האיחור, ההצדקה הנטענת לאיחור וסיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי. עוד הודגש בפסיקה כי אין סימטריה בעניין זה בין המדינה לנאשם, וכי הגישה המקלה יחסית הנוהגת בבחינת בקשות למתן ארכה המוגשות על ידי נאשם אין לה מקום בבחינת בקשה המוגשת על ידי המדינה. אדרבא. בבקשות להארכת מועד להגשת הליכים ערעוריים פליליים המוגשות על ידי המדינה ננקטת בפסיקה גישה קפדנית, תוך שניתן "מעמד של בכורה לכיבוד ציפיות של הנאשם (או הנידון), לכך שלא יוטד עוד בהליכי ערעור לאחר שחלף המועד האחרון להגשתם" (בש"פ 8758/01 מדינת ישראל נ' רזינשווילי, פסקה 4 (12.02.2002) (להלן: עניין רזינשווילי)). טענה של המדינה בדבר טעות במניין הימים אינה מצדיקה אפוא באופן אוטומטי מתן ארכה, וזאת גם כאשר מדובר באיחור קל מאוד, ואף באיחור של יום אחד (ראו: עניין רזינשווילי הנ"ל; עניין שרייבר; ב"ש 384/81 מדינת ישראל נ' בן ציון (2.12.1981)). עם זאת וכאמור לעיל, גם בבקשות ארכה המוגשות על ידי המדינה יש לבחון את נסיבות העניין בכללותן ולאזן בין כל השיקולים הרלבנטיים, ובהם גם מידת הסתמכותו של הנאשם על סיום ההליכים והאינטרס הציבורי שבהגשת הערעור (ראו: בג"ץ 1860/13 וקסמן נ' אל"מ אודי בן אליעזר, התובע הצבאי הראשי, פסקאות 43-48 (11.5.2014)).

במקרה הקונקרטי דנן סבורני כי איזון בין כל השיקולים הצריכים לעניין מוביל לקבלת הבקשה. מטה את הכף אל עבר מסקנה זו בראש ובראשונה העובדה שהמדינה פנתה לבית משפט זה וכן לבא-כוח המשיב מיד לאחר שנודע לה על התקלה שאירעה, וזאת כבר ביום 24.11.2016 בערב, כך שלא חלפה אפילו יממה בין המועד האחרון להגשת ההליך לבין המועד בו נודע למשיב כי המדינה אינה משלימה עם פסק הדין. בכך יש כדי למזער עד מאוד את הפגיעה במשיב, אשר בפועל הודע לו על כוונת המדינה להגיש ערעור כנגדו ביום האחרון להגשת הערעור (גם אם בשעות הערב). בנוסף

לאמור יש ליתן משקל להתרשמות כי הטעות אירעה בתום לב, לכך שעניין לנו בערעור בזכות, ולכך שלאחר עיון בהודעת הערעור סבורני - מבלי להביע עמדה לגופם של דברים - כי ראוי לאפשר למדינה להעלות טענותיה בבית משפט זה.

מטעמים אלו החלטתי להיעתר לבקשה, ולהורות על קבלת הודעת הערעור לרישום.

המזכירות תפתח תיק מתאים בו תתויק גם החלטה זו.

ניתנה היום, כ"ב בכסלו התשע"ז (22.12.2016).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת
